

A KARIZMATIKUS MOZGALOM

AZ UTOLSÓ IDŐK ÉBREDÉSE VAGY AZ UTOLSÓ IDŐK MEGTÉVESZTÉSE?

RUDOLF EBERTSHÄUSER

1. Bevezetés

Karizmatikus víziók az utolsó idő ébredéséről

A pünkösdi és karizmatikus mozgalom Isten által életre hívott, az utolsó időbeli nagy ébredési mozgalmának tartja magát. Ezt az ébredési mozgalmat a 20. század elején, egy a Jóel 3-ban foglalt ígéret indította el, amely szerint Isten kitölti a Szent Szellemet a különösen buzgó és megszentelt keresztyénekre. Ennek során, a „Szent Szellem keresztsége” által Isten minden erre nyitott keresztyént újból megajándékoz az apostoli idők szellemi gazdagságával és szellemi adományaival. Újra próféták és apostolok támadtak; ennek a mozgalomnak állítólag Isten folyamatos beszéde adatott látomásokban, álmokban, prófétai üzenetekben és belső hangok által. Csodálatos jelek történtek és történnek, amelyek azt az igényt támasztották, hogy ezek ugyanolyan csodajelek, mint amelyekben a Gyülekezet részesült kezdetben, amilyen a nyelveken szólás, a csodálatos gyógyítások, az erőmegnyilvánulások.

Mindezek során ez a mozgalom csak előrsnek tartotta magát, egy átfogó, világraszóló tömeges ébredés kezdetének, amely sok millió embert, sőt, sok karizmatikus vezető felfogása szerint végül is a világ minden emberét magában foglalja, és egész népeket fog Krisztushoz vezetni: ez lesz a Szent Szellem kitöltése „minden (hús)testre”. E mozgalom prófétái közel 100 esztendeje folytonosan hamarosan bekövetkező eseményként jövendölik a Szellemnek e hatalmas kitöltését; ez az utolsó idő egyik nagy jele, amelyre ez az egész mozgalom felépül.

A pünkösdi és karizmatikus mozgalom legtöbb követője számára ezért a végső idők a Gyülekezet dicsőségének és győzelmének idejeként jelenik meg, egy olyan időszaként, amelyben nemcsak visszatérnek az apostoli kezdetek, hanem messze felülmúlják azt. Ez a kilátás sokakat elbűvöl és lelkesít. A karizmatikus embernek az az érzése, hogy belemerült a Szent Szellem hatásának hatalmas áradásába, és részese Isten országa legfelségesebb és végső győzelmének. Az utolsó idő ébredésével kapcsolatos pünkösdistá-karizmatikus prófécia példajaként, az alábbiakban vezető karizmatikus prófétáktól idézünk néhány kijelentést:

„Az Úr sok prófétájának kijelentette, hogy hamarosan bekövetkezik Szent Szellemének hatalmas kiáradása. Ez az ébredés hatalmasabb lesz, mint minden eddigi. ... Igen sok próféta, tanító, lelkész és apostol, felruházva a Pinhász szellemével, fel fog támadni. ... Nagy *embertömegek fognak az Úrhoz járulni*, és ez az áradat egyes helyeken olyan erőteljes lesz, hogy nagyon fiatal keresztyének is nagy hívő gyülekezeteket fognak vezetni. Arénák és stadionok zsúfolásig tele lesznek minden este, mert a hívők hallgatni akarják az apostolokat és tanítókat. ...

Az idő vége felé, amelyek ezt a látomást átfogja, Krisztus Teste olyan lesz, mint *egy nagy, hatalmas áradat*, amely olyan szabadon és akadálytalanul mozog majd, mint a szél. Egy napon találkozások lesznek hatalmas csarnokokban és stadionokban, a következő napon pedig megint a városi parkokban és privát házaknál. Spontán módon hatalmas összejövetelekre kerül sor, amikor *az egész város talpon lesz*. Rendszerezések lesznek a rendkívüli csodák, s olyanokat, amelyek ma még kivételesnek számítanak, teljesen magától értetődően már fiatal hívők tesznek majd. A szentek között jól ismert lesz az angyalok megjelenése, s egyesek hosszabb ideig hordozni fogják arcukon az Úr látható dicsőségét [!], mialatt Istennek ereje különösen is hatékony lesz általuk. (...)

Ez az aratás olyan nagy lesz, hogy senki sem jut arra a gondolatra, hogy visszatekintszen, és őket a korai keresztyénséghez mérje. Mindenki azt fogja mondani, hogy az Úr a legjobb bort kétségtelenül a végére tartogatta. A korai egyház olyan volt, mint az első zsenge áldozata, és ez lesz már valójában ennek az aratása! Pál apostolról azt mondják, hogy az egész világot a feje tetejére állította. *Azokról az apostolokról, akik hamarosan felkenetnek, azt fogják mondani, hogy a feje tetején álló világot újra talpra állították. Nemzetek fognak megremegni, amikor néven szólítják őket. [!!] ...*

Ezekben a napokban sokan élnek majd meg nap-nap után *jeleket és csodákat*. Olyan mindennapi lesz ez számukra, mint amilyen a manna volt Izráel népének a pusztában. *Az Úr eddig soha nem látott csodákat fog népe számára cselekedni, melyek még a bibliai csodákat is messze[!] felülmúlják*. Teljesen természetesnek fognak tűnni, mivel az Úr jelenléte erőteljesebben tudatos lesz számunkra, mint a csodák, amelyeket véghezvisz. E napokban ő nagyon közel lesz népéhez.”

(Rick Joyner, *Vision von der großen Ernte*
[Látomás a nagy aratásról]; idézetek a szerzőtől)

Kenneth Copeland, egy másik ismert karizmatikus vezető így írja le az utolsó idő megígért ébredését:

„Isten azon munkálkodik, hogy elhozza a nagy finálé idejét. Amennyire tudjuk, ez lesz Isten Szent Szellemének legnagyobb műve az emberiség történetében. Gondolkozzunk csak el erről! Csodálatos előjogunk lesz, hogy ne csak tanúi legyünk Isten Szelleme utolsó napokbeli kiadásának, hanem mi vagyunk azok az edények, akiket ez a hatalmas erő árad majd át! Önnek és nekem abban a kiváltságban van részünk, hogy a Szent Szellem generációja legyünk. Isten megőrzött egy népet [!], amelyik a Szent Szellem életét és szolgálatát jobban át fogja élni, mint bárki is előttünk. ...

Ma élni, az emberiség egész történetének a legnagyobb idejében való életet jelenti! ... Azok, akik maradéktalanul az Ő szolgálatára adják magukat ebben az utolsó órában, Isten szócsövei lesznek a Földön, valamint Szellemének és hatalmas erejének eszközei. ...

Milliókat és újabb milliókat, sőt milliárdokat fogunk látni, akik újjászületnek majd [!]. Isten Igéje azt mondja, hogy egész nemzetek mennek be az Isten országába ezekben az utolsó napokban. ... A közbenjáró imádság előhívja majd Isten Szellemének esőjét. Az emberiséget, mint aratást hozza be az Isten családjába. Ez történik éppen most, mindenhol a világon.” ...

(Kenneth Copeland, *The Outpouring of the Spirit*
[A Szent Szellem kiadása]; fordítás és kiemelés a szerzőtől)

Minden komoly hívőben, aki követni akarja Urát, és szolgálni akar neki, felmerül a kérdés: *Vajon a pünkösdi és karizmatikus mozgalom valóban Isten által életre hívott ébredési mozgalom-e? Ha igen, akkor mindnyájunknak a lehető leghamarabb csatlakoznunk kellene hozzá, hogy teljesítsük Isten akaratát. Vagy tényleg vezetés ez a mozgalom, és nem Istentől való? Akkor viszont világosan el kellene határolódnunk tőle, hogy hűségesek maradhassunk az Úrhoz.*

Egyes karizmatikus befolyás alatt lévő keresztyének számára már maga ez a kérdésfeltevés is veszélyes és hibás. Félnék egy „kritikus és vizsgáló szellemtől”, sőt a Szent Szellem ellen elkövetett bűntől, amikor felszólítják őket, hogy vizsgálják meg a Szellem működését a pünkösdi és karizmatikus mozgalomban.

Azonban, maga az Isten Szent Szelleme által ihletett Szentírás figyelmeztet bennünket, hívőket az éberségre az utolsó időben: **„Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket! ... Mert hamis krisztusok és hamis próféták jelennek majd meg, jeleket és csodákat tesznek, hogy ha lehet, megtévesszék a választottakat. Ti azonban vigyázzatok: előre megmondtam nektek mindent!”** (Mk 13,5.22-23).

Maga Isten Szent Szelleme kimondottan arra hív fel bennünket, hogy megvizsgáljuk a szellemeket, Istentől valóké: „Szeretteim, ne higgyetek minden szellemnek, hanem vizsgáljátok meg a szellemeket, hogy azok az Istentől valóké-e, mert sok hamis próféta jött el a világba” (1Jn 4,1).

Az egyetlen hiteles mérték a Szent Szellem működése valóságának megvizsgálására a pünkösdi és karizmatikus mozgalomban, *csak az Isten által ihletett Szentírás lehet. Az igazságnak e beszédében jelentette ki övének Isten az Ő lényét, közölte parancsait, adta meg útmutatásait, amelyeknek mindenben vezetniük kell minket.*

Minden valóságos isteni cselekedet összhangban van Isten Igéjével, és nincs ellentmondásban azzal. Mindazok a szellemi kijelentések és szellemi hatások, amelyek ellentmondásban vannak az Isten Szent Szelleme által adott Szentírással, nem lehetnek Istentől valóké; ezért azokat, mint hamisításokat vissza kell utasítanunk.

Mit mond tehát Isten Igéje az utolsó időről Jézus Krisztus eljövetele előtt, a „végidőről”, hogy ilyen egyszerű fogalmat használjunk? Mit mond a tömeges ébredésekről? Mit mond a hívő Gyülekezet állapotáról a végső időben? Egybehangzóak-e a Szentírás kijelentései a pünkösdi és karizmatikus mozgalom próféciáival?

Amikor a következőkben megpróbálok bemutatni néhány bibliai kijelentést ezzel a témával kapcsolatban, akkor ez csak nagyon röviden és vázlatosan történhet. Aki részletesebb indoklásokat keres, annak a „Die Charismatische Bewegung im Licht der Bibel” [Karizmatikus mozgalom a Biblia világosságában] (CLV Bielefeld) című könyvemet kell ajánlanom. Így szeretném ennek az írásnak minden olvasóját nyomatékosan felhívni, hogy saját maguk vizsgálják meg komoly imádkozás közben, a Biblia segítségével, hogy valóban így vannak-e ezek a dolgok, mint ahogy ezt a zsidók is tették Béreában (**Csel 17,11**)!

Az itt képviselt nézeteket senki se vegye át csak úgy egyszerűen. Ez az írás – Isten kegyelmével – harsonaszó és ébresztő szeretne lenni, hogy áttekintsük a hamis tanításokat, és egyértelműen csakis a Szentíráshoz igazodjunk. Ennek feltétele az egyéni kutatás a Bibliában, és a Szentírás egészséges tanításával való foglalkozás. Csak az, aki az Igéhez tartja magát és az Igére támaszkodik, állhat meg a hitetésnek ezen utolsó idejében!

2. A Szentírás kijelentései az utolsó idővel kapcsolatban

E szűk keretek között nem tudunk részletes betekintést adni a Biblia utolsó idővel kapcsolatos kijelentéseiről; egyszer minden hívőnek részletesen utána kellene olvasnia, és átgondolnia a megfelelő bibliai szakaszokat. Az alábbiakban azonban, kiválasztott bibliai helyek alapján megvilágításra kerül az utolsó idő néhány jellemző vonása.

a) Az utolsó idő a világ számára a gonosz beérésének ideje

Az Úr Jézus Nőé napjaihoz hasonlítja az Ő visszajövetele előtti időt, amikor mint Krisztus és Bíró jön el: **„Ahogy Nőé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövele is”** (Mt 24,37). Hogyan jellemzi azonban a Biblia Nőének ezeket a napjait? Volt-e akkor ébredés, visszatérés Istenhez? A Szentírás azt mondja: **„A Föld pedig mind romlottabb lett az Isten előtt, és megtelt a Föld erőszakossággal. És Isten látta, hogy mennyire megromlott a Föld, mert mindenki rossz útra tért a Földön”** (1Móz 6,11-12). Ebben az időben nem volt ébredés, hanem gonoszság és romlás, amelyet Isten haragjának ítélete követett, s ez az utolsó időben pontosan így lesz.

A Lk 17,29-30-ban az Úr az utolsó időt Lót napjaihoz hasonlítja: **„...de amely napon Lót kiment Sodomából, tűz és kénkö esett az égből, és elpusztított mindenkit. Ugyanígy lesz azon a napon is, amelyen az Emberfia megjelenik.”** Az Úr visszajövetele előtti időben nem térnek meg tömegek Krisztushoz, hanem az istentelenség egyre inkább elhatalmasodik, mint Sodomában és Gomorában, úgyhogy csak egy csekély kisebbség fog megmentetni a harag ítéletétől.

A Szentírásnak ezt a világos tanítását más kijelentések is megerősítik, mint a 2Tesz 2-ben található kijelentés, amely megmutatja nekünk, mennyire nem jönnek a pogány népek Krisztushoz, hanem az Antikrisztus és a Sátán után futnak. Hogyan lehetséges, hogy Babilon paráznájáról ezt lehet megtudni: **„...mert a te varázslásodtól tévelyedett el valamennyi nép”** (Jel 18,23; vö. 14,8)? Honnan jön vajon az a számtalan fanatizált pogány – akik egyszer majd ostromolják Jeruzsálemet, és Izráel maradékát szorongatni fogják, míg el nem éri őket a Messiás haragjának ítélete –, hogyha minden nép hívővé lenne a Szent Szellem kitöltése által az utolsó időben?

Végül egy józan betekintés a világ eseményeibe minden világosan gondolkodó hívőnek megmutatja, mennyire igaza van a Bibliának a benne kijelentett próféciaiknak. Az igazi Gyülekezet mindig egy kihívott kisebbség volt, egy kis nyáj, és az marad mindaddig, amíg az Úr el nem ragadja őket erről a Földről! Ezt látták azok a testvérek is, akik 1909-ben a „Berliner Erklärung” [Berlini nyilatkozat] című iratban a pünkösdi mozgalom istenellenes tévedéseit néven nevezték, és közben megvallották: **„Mi nem várunk új pünkösödöt, mi a visszatérő Urat várjuk.”**

A hívők súlyos megtévesztését jelenti, amikor e mozgalomnak a prófécijája azzal ámitja őket, hogy e világ minden gonoszságának és bűnös romlásának megoldása egy ébredés és a Szent Szellem kiáradása, miközben Isten Szent Szelleme a Szentírásban arról tanúskodik, hogy Isten válasza az utolsó idő megromlására a visszatérő Úr Jézus Krisztus, aki először ítéletet gyakorol, és azután felállítja az Ő békebirodalmát!

b) Az utolsó idő Isten végső ítéletéhez vezet, az „Úr napjához”

A növekvő istentelenség és a pogány népek antikrisztusi lázadása alapján az utolsó idő csúcspontjaként nem a Szent Szellem kiáradása következik minden emberre, hanem sokkal inkább Isten haragjának ítélete minden istennélküli (= gonosz) emberre.

Ezt írja le nekünk a 2Tesszalonikai levél komolyan és behatóan, amelyből megtudjuk, mi történik, amikor a felmagasztalt Úr Jézus Krisztus eljön megdicsőült Gyülekezetével együtt az ítéletre: **„Mert amikor az Úr Jézus megjelenik a mennyből hatalmának angyalaival, tűz lángjában, bosszút áll azokon, akik nem ismerik Istent, és nem engedelmessé válnak a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának Ezek majd örök pusztulással bűnhődnek az Úrtól és az ő dicső hatalmától...”** (2Tesz 1,7-10).

A kegyelem üdvkorszaka Isten haragjának ítéletébe torkollik, különösen azok felett, akik ezt a kegyelmet megvetették. A Jelenések könyve komolyan szól azokról a rettenetes ítéletekről, amelyek az istentelen emberiséget fogják sújtani, valamint újra meg újra ez hangzik el azokról, akik közül milliók és milliárdok a fenevadat fogják imádni: **„...és nem tértek meg...”** (Jel 9,21).

A Bibliának ez a józan ábrázolása kiáltó ellentmondásban van a pünkösdi és karizmatikus mozgalom utolsó időre vonatkozó eufórikus próféciaival, melyek szerint állítólag hatalmas tömegeknek, sőt egész nemzeteknek kell megtérniük Istenhez. A Szentírás nem beszél az „a nemzetek számára szóló üdvösségről”, hanem a közeledő harag-ítéletet hirdeti felettük!

c) Az utolsó idő a keresztyénségnek a romlás és a félrevezetés idejét jelenti

De mi a helyzet a keresztyénséggel az utolsó időben? Reménykedhet-e egy győzedelmes fellendülésben, az ösgyülekezet idejének visszatérésében, még nagyobb dicsőségben?

Isten Igéje itt is teljesen más nyelvet beszél:

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis önzők, pénzsóvárok lesznek, dicsekvők, gőgösek, istenkáromlók, szüleikkel szemben engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek: szeretetlenek, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértéktelenek, féktelenek, jóra nem hajlandók, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, akik inkább az élvezeteket szeretik, mint az Istent. Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják. Fordulj el tehát ezektől!” (2Tim 3,1-5).

Majd ismét:

„Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mondákhoz odafordulnak” (2Tim 4,3-4).

Mindkét esetben a keresztyénségről van szó, nem a világról! Így néz ki az utolsó idő keresztyénségének arca a maga összességében, és a karizmatikus mozgalom maga is egyik komoly példája e szavak igazságának.

Az Úr Jézus maga így jellemezte ezt az időt: **„Mivel pedig megsokasodik a gonoszság”** – méghozzá a keresztyénségben, nem a világban! –, **„a szeretet sokakban meghidegül”** (Mt 24,12).

A **Mt 13**-ban az Úr prófétai módon mutatja meg a keresztyénség fejlődési folyamatát, mint az Isten országa mostani helyzetét. A búza között felövő konkoly példázatában megmutatja, hogyan ülteti el Sátán az igazi hívők között saját megtévesztően hasonló hamisítványát. A mustármag példázatában a keresztyénség természetellenes, nem rendeltetés szerinti, nagy fává növekedését mutatja meg, amelyen az ég madarai fészkelnek – ami a gonosz szellemek képe (vö. **Ez 31,6; Dán 4,18 és Jel 18,2**).

A példázatban a keresztyénség először a tiszta liszthez hasonló, amelybe az asszony titokban kovászt kever, míg az végül **„az egészet megkelesztette”**. A kovász azonban a Szentírásban mindenütt a bűn és a romlás képe (vö. **1Kor 5,6-8; Gal 5,9; Mt 16,12**).

A Szentírás arra tanít itt és más helyeken is bennünket (vö. **Jel 3** – Laodicea!), hogy a keresztyénség nem várhat az utolsó időben kiterjedt ébredést, megújulást és nagyszerű számbeli növekedést, hanem elsősorban hanyatlást és hűtlenséget, tehát elszakadást a hittől (**1Tim 4,1; 2Tesz 2,3**), és összekeveredést a világgal. Egyetlen józan pillantás a mai keresztyénség állapotára ugyancsak megerősíti a valódi prófétai szavak igazságát – és a karizmatikus hamis próféciaik valótlanságát.

d) Az utolsó időben már csak egy kis maradék ragaszkodik hűségesen az Úrhoz és az Ő Igéjéhez

Ott, ahol a Biblia prófétai szava a Gyülekezet hűséges maradékáról beszél, azokról, akik nem csatlakoznak a hűtlenség és a hanyatlás általános irányához, semmi esetre sem beszél a Szent Szellem új kitöltéséről, prófétákról, apostolokról és csodajelekről, hanem úgy jellemzi ezt a maradékot, mint egy gyenge kisebbséget, amely mégis hűségesen ragaszkodik az Úrhoz és az Ő ihletett Igéjéhez, és bátran ellenáll az utolsó idők hitetőinek: **„...bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevedet. ... Eljövök hamar: tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat”** (Jel 3,8.11). Isten Igéje itt is világos ellentétben áll a karizmatikus prófétáknak az utolsó időre vonatkozó rajongó látomásaival.

3. Az utolsó idővel kapcsolatos karizmatikus tanítások elferdítik a Szentírást

A pünkösdi és karizmatikus mozgalom követői nemcsak próféciaikat idéznek tanaik igazolására. Megpróbálják ezeket bibliai idézetekkel is megerősíteni. Itt józanul meg kell vizsgálnunk, vajon ezek a tanítók helyesen magyarázzák-e az idézett bibliai helyeket, tehát a Szentírásnak megfelelően, a szövegösszefüggéssel egybehangzóan és a Szentírás egészének értelmében? Vagy pedig kiragadnak bibliai részeket az eredeti összefüggésből, és más értelmezést tulajdonítanak nekik, ahogy ezt a „Jehova Tanúi” és a római katolikus egyház tévántatói teszik?

Éppen ez a megvizsgálás hiányzik olyan sok hívő esetében ezekben az utolsó napokban. Hitéletük nem gyökerezik valóban Isten Igéjében; nem ismerik eléggé a Szentírást, és nem ismerik az apostolok egészséges tanítását (**Csel 2,42**), ami pedig Istentől adott zsinórmérték a Gyülekezet és az egyes hívők számára.

A Biblia valóban összefüggő olvasása és mélyebb tanulmányozása helyett igen gyakran csupán egyes „kedvenc igehelyek” vagy „kedvenc bibliai könyvek” töredékes ismerete, valamint egy lelkes-(hús)testies beállítottságú hit található, amely sokkal inkább élményekből és érzelmekből táplálkozik, mint Isten ihletett Igéjéből.

De hogyan viszonyulunk mi Isten Igéjéhez? Ami ebben az utolsó időben egyedül átsegíthet bennünket, az **„Isten kegyelmének Igéje, aki felépíthet benneteket, és örökséget adhat nektek a szentek között”** (Csel 20,32). Ez az Ige minden tanítást, tájékozódást és felépítést megad nekünk, amire szellemi életünkben szükségünk van. Ez az Isten által sugalmazott kijelentés, amely teljességgel felkészít az utunkra. Meg kell maradnunk a Szentírás tanításaiban, meg kell őriznünk ezt az Igét, és ragaszkodnunk kell hozzá, ha győzni akarunk (**2Tim 3,14-17**).

E hitetésekben bővelkedő utolsó időben minden hívő elengedhetetlen szellemi felszereléséhez hozzátartozik a szilárd, egyértelmű hit a Biblia minden egyes szavának isteni ihletettségében és csalhatatlanságában. Már itt, hitünk alapjánál sok keresztyén engedí magát ma tévútra vezetni, és úgy véli, a Biblia nem Istennek beszéde, hanem csak „tartalmazza” Isten beszédét emberi szavakkal elbeszélve. Ezzel eltértek az Úrtól és az Ő Igéjétől, és nyitottá lettek arra, hogy engedjenek az utolsó idő félrevezetéseknek.

Továbbá szükség van az *egészséges tanítás* megértésére is, azaz az apostolok tanításának megértésére az Újszövetség leveleiben, amelyekben megadatik nekünk a felmagasztalt Krisztus Gyülekezetének szóló teljes kijelentése, és együttal kulcsot is jelent nekünk az Ószövetség és az evangéliumok megértéséhez.

Sok komoly tévedés származott abból, hogy ezt az egészséges tanítást nem igazán ragadták meg, és nem ragaszkodtak hozzá valóban (vö. **1Tim 1,10; 4,6.13-16; 6,3; 2Tim 1,13-14; 2,15; 4,1-4**). Ez például oda vezetett, hogy a Szentírásnak azokat a kijelentéseit és ígéreteit, amelyek Izráelre vonatkoztak, a Gyülekezetre értelmezték, ill. a Messiásnak és tizenkét apostolának Izráel népében végzett szolgálatát összekeverték a hívőknek a Gyülekezet korszakára szóló elhívásával.

A keresztyénségen belül a hamis tanításokban újra meg újra kiragadnak bibliai részeket a szövegösszefüggésből, önkényesen átértelmezik, vagy úgy magyarázzák azokat, hogy nyilvánvaló ellentmondásban állnak más szentírási kijelentésekkel. Nekünk ezzel szemben ragaszkodnunk kell a bibliai írásmagyarázat következő alapelveihez:

1. Minden szentírási kijelentést először a szó szerinti értelmezés és az üdvtörténeti összefüggés szerint kell megérteni, s ebben az Újszövetség teljes kijelentésének, és különösen az apostoli levelek tanításának kell vezetnie bennünket. Isten azt is gondolja, amit mond! Amikor Izráelhez beszél, akkor Izráelre gondol, amikor a Gyülekezethez beszél, a Gyülekezetre gondol; amikor a pogányokhoz beszél, akkor a pogányokra gondol (vö. 1Kor 10,32)! A szimbolikus és átvitt értelmezések magából a szövegből vagy más szentírási helyek alapján világosan láthatók, és nem szabad semmit önkényesen belemagyarázni. Az egyes igehelyeket mindig a nagyobb szövegösszefüggés figyelembevételével kell magyarázni.
2. Mivel *minden* Írás Istentől adatott a Szent Szellem által, és az igazság Szelleme nem mondhat ellent önmagának, csak azt szabad bibliai tanításnak elfogadnunk, egy bizonyos témában, mely összhangban van *minden* szentírási kijelentéssel. Amikor egy tanítást látszólag öt bibliai idézet támaszt alá, de három világosan ellene szól, akkor az a tanítás nem biblikus, és ezért el kell vetnem! Minden kérdésnél először meg kell vizsgálni minden szentírási bizonyítékot, és kijelentésüket értékelni kell. Továbbá szabad abból kiindulnunk, hogy az először nehezen érthető kijelentések értelme gyakran más szentírási kijelentések által válik világossá (a Szentírást a Szentírással kell magyarázni).

E háttér figyelembevételével most a pünkösdi és a karizmatikus mozgalom tanítói által legtöbbet idézett bibliai helyet pontosabban is szeretnénk szemügyre venni.

a) A Jóel 3 elferdített értelmezése; és Izráelnek, valamint a Gyülekezetnek az összecserélése

A központi „bizonyító szöveg” arra vonatkozóan, hogy a pünkösdi mozgalom a Szent Szellem isteni kiáradása lett volna, az a mozgalom követői számára a Jóel 3,1-5 (régebbi fordításokban Jóel 2,28-32). Ott ez olvasható:

„Azután kitöltöm majd Szellememet minden emberre. Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok látomásokat látnak. Még a szolgákra és szolgálókra is kitöltöm Szellememet abban az időben. Csodás jeleket mutatok az égen és a Földön: vért, tüzet és füstoszlopokat. A Nap elsötétül, a Hold vérvörös lesz, mielőtt eljön az ÚR nagy és félelmetes napja. De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az ÚR nevét, mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben lesz a menedék az ÚR ígérete szerint, és azok menekülnek meg, akiket elhív az ÚR.”

Ezt az igehelyet Péter idézte, amikor Isten Szent Szelleme kitöltetett pünkösdkor és létrejött a Gyülekezet. Figyelembe kell azonban venni, hogy Péter nem azt mondta: „Most teljesedett be...” Csak arra utal a zsidóknak, hogy Isten Igéje megjövendöli a Szent Szellem egyik kitöltését.

A Jóel által mondottak nem is kerültek mindenestül beteljesedésre pünkösdkor, különben a Szent Szellemnek egész Izráelre el kellett volna jönnie, és a vele kapcsolatos csodajeleknek is meg kellett volna jelenniük az égen. Pünkösdkor ennek a prófécianak csak egy előzetes vagy részbeni beteljesedése történt meg. A Szent Szellem csak a Krisztusban hívó zsidók kicsiny csoportjára töltetett ki, és belőlük alakult Isten Gyülekezete, egy új, Izráeltől megkülönböztetett üdvtestület.

Sok karizmatikus tanító éppen a Jóel 3 alapján hangoztatja, hogy a *Gyülekezet* számára a pünkösdi „korai esője” után, az utolsó időben a Szent Szellem kitöltésének „késői esője”-ként egy „második pünkösdkor” kell következnie. Most az a kérdés, ki lesz az, akin Jóel prófécija beteljesedik az utolsó időben? Izráel lesz-e ez, vagy a pogány népek, ill. a Gyülekezet?

Először is, a nagyobb szövegösszefüggés megfigyeléséből kiderül, hogy ez az ígélet egyértelműen *Izráel népére* vonatkozik, és nem a Gyülekezetre. Kik ezek a „fiaitok és leányaitok”? Az előző vers egyértelműen megmutatja. Az idők végezte előtt *Izráel* újra elfogadott *népéről* van szó!

Ennek értelmében a „minden ember” [minden (hús)test] egyáltalán nem vonatkozhat „minden emberre” vagy a pogányokra, ahogyan azt a pünkösdi és karizmatikus mozgalom tévtanítói állítják. Amiről valójában szó van: Izráel egész népe, minden izráeli, legyenek fiatalok vagy öregek, szolgák vagy szolgálók. Ehhez tudnunk kell, hogy ez Izráel számára valami teljesen új esemény lesz, mert a törvény alatt a Szent Szellem csak Istennek kevés kiválasztott eszközére töltetett ki, elsősorban a papokra, a királyokra és a prófétákra. Most minden (hús)testre, tehát az *egész Izráelre* ki kell töltetnie – ez az egyetlen lehetséges, megbízható értelmezése a Jóel 3,1-nek.

Ez az értelmezés teljes mértékben egybecseng más ószövetségi bizonyágtételekkel, a Szent Szellem kitöltésére Izráelre az utolsó időben; mindenképp az **Ez 39,29** kerül itt idézésre: **„Többé nem rejttem el orcámat előlük, mert kiöntöm Szellememet Izráel házára – így szól az én Uram, az Úr.”** (vö. Ez 32,15; Zak 12,10). Ez akkor történik meg, amikor az Úr Jézus Krisztus, mint Messiás eljön Izráelhez, és megmenti őket, a

pogány népek felett pedig ítéletet gyakorol, és felállítja Ezeréves Birodalmát. Éppen erről az időpontról van szó Jóelnél is, ahogy a próféta egész könyve is mutatja.

De mi történik a pogányokkal, akik állítólag egész népekként megtérnek, mielőtt visszajön az Úr? Talán mégis bele kell őket is érteni a „minden emberre” kifejezésbe? A választ a Jóel könyvének 4. része adja meg. Ott ugyanis ez olvasható: **„Induljanak, vonuljanak a népek a Jósáfát völgyébe, mert ott tartok ítéletet minden szomszédos nép fölött. Eresszék neki a sarlót, mert megérett az aratnivaló! Gyertek, taposatok, mert tele van a taposókád, csordultig vannak a sajtók, mert nagy a gonoszságuk”** (Jóel 4,12-14).

A pogány népeknek tehát tömeges ítéletben, és nem tömeges megtérésben lesz részük; és a Jóel 3 szerint Isten a haragját tölti ki rájuk, és nem Szent Szellemét.

Azt látjuk itt, hogy a Jóel 3 pünkösdista értelmezése a Szentírás meghamisítása. Azt, amit Isten Igéje az utolsó időre egyértelműen és kizárólag Izráel népére vonatkozóan ígér, megtévesztő módon a Gyülekezetre vonatkoztatják. Tehát a Szent Szellem állítólagos világszerte bekövetkező kitöltése minden emberre, a valóságnak egyik nem biblikus meghamisítása! Az erre vonatkozó jövendölések a pünkösdi és karizmatikus mozgalomból ez által ugyancsak hazug próféciáknak bizonyulnak; nem az ÚR beszélt ezek által a próféták által, hanem egy hamis szellem. Izráelnek és a Gyülekezetnek az üdvtörténeti felcserélése sok tévtanítás ismertetőjegye, ami megmutatkozik az Izráelből való 144 000 vonatkozásában a Jel 7-ben, amit többek között a „Jehova Tanúi” is önmagukra vonatkoztatnak.

A Szentírás a Gyülekezettel kapcsolatosan azt tanítja, hogy a Szent Szellem pünkösdkor *egyszer és mindenkorra* kiöntetett rájuk, és bennük és náluk marad, egészen az elragadtatásig (vö. **Jn 14,16-17; Csel 2,33; Tít 3,5-6**). Ezért nem tud a Szentírás a Szent Szellem semmilyen többszöri kitöltéséről a Gyülekezetre. A pünkösdi mozgalom Bibliával ellentétes, ún. „szellem-kitöltésével” tehát nem tölthetett ki a valóságos Szent Szellem.

b) A Gyülekezet üdvkorszakának összekeverése az Ezeréves Birodalom üdvidejével

Tanaik és próféciáik alátámasztására, melyek szerint egész népek jönnek az utolsó idő ébredésekor Krisztushoz, a pünkösdi és karizmatikus mozgalom tanítói újra meg újra olyan bibliai helyeket idéznek, amelyek valójában valami hasonlóról beszélnek. Ez olvasható pl. a Zsolt 2,8-ban: **„Kérd tőlem és neked adom örökségül a népeket, birtokul a földkerekséget.”**

Az **Ézs 2,2-3**-ban ezt találjuk: **„Az utolsó napokban szilárdan fog állni az ÚR házának hegye a hegyek tetején. Kimagaslik a halmok közül, és özönlik hozzá valamennyi nép. Eljön a sok nép, és ezt mondják: Jöjjetek, menjünk föl az ÚR hegyére, Jákób Istenének házához! Tanítson minket utaira, hogy az ő ösvényein járjunk. Mert a Sionról jön a tanítás, és az ÚR Igéje Jeruzsálemből.”**

Amikor itt ismét figyelembe vesszük a szöveg- és szentírási összefüggést, teljesen világossá lesz, hogy minden hely, ahol arról van szó, hogy egész népek jönnek Krisztushoz, ez az *Ezeréves Birodalom* eljövendő üdvídvőszakára értendő, amikor a mi Urunk Jézus, mint Izráel Messiása és minden népek Királya elkezdí csodálatos békebirodalmában az uralkodást! Csak akkor fognak ténylegesen egész népek (ill. maradékuk az ÚR napjának ítéletei után) megtérni Istenhez, nem pedig a Gyülekezet jelen üdvídvőszakában.

Itt újra az utolsó idő hitetésének nyomát találjuk: Minden biblikusnak látszik, de a Gyülekezet üdvideje, ahol csak egy kisebbség kihívása történik meg a népek közül Krisztushoz, fölcserélésre kerül az ezeréves királyság eljövendő üdvidejével, amelyben valóban egész népek fogják elfogadni Krisztust. Ez egy olyan súlyos megtévesztés, amiről a **Jer 23,36** ezt írja: **„...mert az ígéret csak emberi beszéd, amivel megváltotjátok az élő Istennek, a Seregek Urának, Istenünknek az Igéjét”.**

A Szentírás alapján történt megvizsgálás tehát azt bizonyítja, hogy a pünkösdi és karizmatikus mozgalom nagy tanító és látomásszerű alapja a bibliai valóság elferdítése. Ami Izráel számára szóló ígéret volt, azt a Gyülekezetre értelmezik, s ezáltal megtagadják az Újszövetségnek azt a tanítását, hogy a Gyülekezet a Szent Szellemet pünkösdi óta egyszer és mindenkorra és maradandóan magáénak tudhatja. Az igazi Szent Szellemnek a mozgalma azonban soha sem nyugodhat meg az ihletett lge elferdítésén!

Mi a célja akkor ennek a nem biblikus tanításnak? *Csak egy logikus végkövetkeztetés létezik, az, hogy utat nyisson egy másik, egy hamis szellemnek!* A hívőket, akik már elnyerték a Szent Szellemet, készsé kell tenni arra, hogy kinyújtsák kezüket egy *másik* szellem „kitöltése” után. Az utolsó idő hamis csodajeleit a Jóel 3 alapján igazként akarják elfogadtatni, de a Szentírás szerint az utolsó időre csak *Izráel* számára vannak ígéretes az isteni csodajelekre.

Egy visszatekintés a Gyülekezet történetébe az apostoli idők óta tanúsítja nekünk, hogy a Jóel 3 félreértelmezése már többszörösen megtévesztő behatolási kapunak bizonyult a hamis próféták mozgalmai számára:

1. *Montanus* (2. sz.): Montanus, Kybelé egykori varázslópapja a Jóel 3 alapján megjövendölte a Szent Szellem kitöltését. Két hamis prófétánö tartozott hozzá, akik nyelveken szóltak; gyógyítási csodák történtek. A nyilvánvaló hazug próféciák és tévtanítások ellenére évszázadokon keresztül tartotta magát ez a mozgalom.
2. *Iringiánusok/Katolikus-apostoli mozgalom* (19. sz.): Ez esetben is jelentös szerepet játszott a Szent Szellem kitöltésének váradalma, a Jóel 3 alapján. Ez is nyelveken szólással, gyógyítási csodákkal és hamis

proféciákkal jelentkezett. Választottak 12 apostolt, akiknek valószínűleg az volt a feladata, hogy előkészítsék az egyházat Jézus Krisztus visszajövetelére, ami még a hamis apostolok életében meg fog történni. Ez a hamis prófétai mozgalom végül is az „Új apostoli” szektába vezetett.

3. *Pünködsi mozgalom (20. sz.):* Ez esetben is már eleven volt a Szent Szellem kitöltésének várása a Jóel 3 alapján. A rajongó imádságban való tusakodás ezen szellemi élményért, végül a 20. sz. kezdetén olyan jelenségekhez vezetett, mint a nyelveken szólás, jóslás, ekstázis és földreesés, csodálatos gyógyítások és más csodajelek.

4. A prófétai Ige figyelmeztetése az utolsó időbeli félrevezetések veszélyeire

Az előzőekben már megállapítottuk, hogy a pünködsi és karizmatikus mozgalom alapvető tanításai a Szentírás meghamisításán alapulnak, és végül is tényleg vezetést jelentenek. Ennél azonban tovább kell mennünk.

A pünködsi és karizmatikus mozgalom tanításai és próféciai ugyanis messzemenően kihagyják a bibliai kijelentések egyik olyan területét az utolsó időről, amely végül is erre a mozgalomra vonatkozhat vagy vonatkozik: a figyelmeztetéseket az utolsó időben a keresztyénséget támadó félrevezetésről, mely világosan szembetűnik minden utolsó idővel foglalkozó ígérésben.

a) *Hamis próféták fellépése*

Már láttuk korábban, hogy az Úr Jézus első válasza tanítványainak az utolsó idő és az Ő visszajövetele ismertetőjeleire vonatkozó kérdésre figyelmeztetés volt: „**Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket!**” (Mt 24,4).

A Szentírás világosan elmondja, hogy az utolsó időt Jézus Krisztus visszajövetele előtt egy mind jobban erősödő *hamis prófécia formájában jelentkező hitetés* fogja jellemezni: „**Mert hamis krisztusok és hamis próféták jelennek majd meg, jeleket és csodákat tesznek, hogy ha lehet, megtévesszék a választottakat. Ti azonban vigyázzatok: előre megmondtam nektek mindent!**” (Mk 13,22-23).

A hamis prófécia azt jelenti, hogy emberek Jézus Krisztus nevében lépnek fel és azt hangoztatják, hogy az Úr őrajtuk keresztül szól. Ezt kijelentésekkel teszik, és ráadásul egyes szám első személyben, ezt mondva: „Én vagyok a Krisztus!” (Mt 24,5). Ezekről a hamis prófétáktól óv bennünket az Úr Jézus a Máté evangéliuma figyelemreméltó kijelentéseiben:

„**Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Tüskebokorról szednek-e szőlőt, vagy bogáncskóróról fűgét? Tehát minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, rossz fa sem hozhat jó gyümölcsöt. Amelyik fa nem terem jó gyümölcsöt, azt kivágják, és tűzre vetik. Tehát gyümölcsseikről ismeritek meg őket.**

Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben üztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!” (Mt 7,15-23)

Az Úrnak ezek a figyelmeztetései sokszorosan megerősítésre és kiegészítésre kerülnek az Újszövetség többi részében. Az **1Jn 4,1** int arra vonatkozóan, hogy sok hamis próféta tevékenykedik. A Júdás levele óv a lelkiismeretlen csábítóktól, akik káromolják a mennyei (démoni) hatalmasságokat, és szakadásokat okoznak. Péter a 2. levelében a hamis tanítóktól óv, akik veszedelmes eretnokségeket csempésznek be, és a hívőket haszonvágyból hitető beszéddel kifosztják (**2Pt 2,1-3**).

Az **1Tim 4,1** megtévesztő szellemek működésére figyelmeztet, valamint démonok tanításaira, amelyeket csalók fognak terjeszteni a gyülekezetben. Pál a 2. Timóteusi levélben tévtanítóktól és ámitóktól óv, akik meghamisított jelekkel és csodákkal ellenállnak az igazságnak, mint egykor Jannész és Jambrész a fáraó udvarában (**2Tim 3,6-9**), és megjövendöli: „**A gonosz emberek és ámitók pedig még tovább mennek a rosszban, tévelyegve és másokat is megtévesztve**” (2Tim 3,13).

b) *Hamis csodajelek megjelenése*

Az utolsó időre vonatkozóan határozott jövendölés van a megtévesztő jelek és csodák megjelenésére, amelyek az Antikrisztus idejében rettenetes mértékben fognak öltetni, de már előtte feltűnnek, és sokakat megtévesztenek.

Az Úr Jézus kijelentéseiben a **Mk 13,22** és a **Mt 7,22** részekben már hallottunk ilyen hamis csodajelekről. Maga az Antikrisztus tökéletes módon él majd e fegyverrel: „**Mert ennek a törvénytprónak az eljövetele a Sátán munkája a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával, és a gonoszság mindenféle csalásával azok számára, akik elvesznek, akik nem szerették az igazságot, hogy általa üdvözüljenek. Ezért szolgáltatja ki**

őket Isten a tévelygés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak, hogy ezáltal mindazok elvegyék ítéletüket, akik nem hittek az igazságnak, hanem a hamisságban gyönyörködtek” (2Tesz 2,9-12).

A **Jel 13,12-15**-ben is megtaláljuk az Antikrisztus megtévesztő csodajeleit, aki egy gyógyítási csodát használ fel arra, hogy félrevezesse az embereket a fenevad imáadására (vö. **Jel 16,14; 19,20**). Tehát ugyanazt az eszközt veszi igénybe a Sátán az utolsó időben hitetése igazolására, amit Isten az apostoli időkben használt ihletett szentírási beszéde megerősítésére (**Mk 16,20; Zsid 2,4**).

Ez az összefüggés az ószövetségi példaképből is világos lesz:

„Tartsatok meg és teljesítetek minden Igét, amelyet én parancsolok nektek! Semmit se tégy hozzá, se el ne végy belőle! Ha próféta vagy álomlító támad közötted, és jelet vagy csodát ad tudodra, és bekövetkezik az a jel vagy csoda, amelyről beszélt neked, és azt mondta, hogy kövessünk és tiszteljünk más isteneket, akiket nem ismertél, akkor se hallgass annak a prófétának a beszédére, vagy arra az álomlátóra, mert csak próbára tesz benneteket Istenetek, az Úr, hogy megtudja, valóban teljes szívvel és lélekkel szeretitek-e Isteneteket, az Urat. Az Urat, a ti Isteneteket kövessétek, és őt féljétek, az ő parancsait tartsátok meg, és az ő szavára hallgassatok, őt tiszteljétek, és hozzá ragaszkodjatok! Annak a prófétának és annak az álomlátónak pedig meg kell halnia, mert el akart téríteni Istenetektől, az Úrtól, aki kihozott benneteket Egyiptom földjéről, és kiváltott a szolgaság házából. El akart tántorítani arról az útról, amelyet megparancsolt neked Istened, az Úr, hogy azon járj, azért takarítsd ki a gonoszt a magad köréből!” (5Móz 13,1-6)

c) A hamis prófétaságon alapuló hitető mozgalom fellépése

A Szentírás prófétai igéiből tehát – a Jézus Krisztus visszatérése előtti időben – egy befolyásos hamis prófétai mozgalmat kell várnunk, amelyik bámulatos csodajeleket mutat fel (**Mt 24,24**). Követői Jézus Krisztus nevében jövendőlni fognak, démonokat űznek ki, és sok csodatettet visznek véghez (**Mt 7,22**). E mozgalom hamis prófétái igazi hívőknek fognak látszani, valójában azonban a Sátán eszközei a juhok megtévesztésére (**Mt 7,15; 2Kor 11,13-15**). Ezeket többek között a kapzsiság, a gazdagságra meg a jólétre való törekvés, valamint a Sátánnak és a sötétség hatalmainak káromlása fogja jellemezni (**1Tim 6,3-5; 2Pt 2; Júd 4-19**). E mozgalmak mögött a megtévesztő szellemek és démoni tanítások munkálkodása áll (**1Tim 4,1; 1Jn 4,1-3**).

Hol van ma ilyen mozgalom? Erre csak egyetlen lehetséges válasz van. Ha a Szentírás prófétai beszéde nem hazudik, akkor ez csak a pünkösdi és karizmatikus mozgalom lehet, amelyekre ezek az ismertetőjegyek tökéletesen ráillenek! Vagy úgy gondoljuk, hogy ezek a figyelmeztetések minden ok nélkül kerültek leírásra?

A pünkösdi és karizmatikus mozgalomban a prófétai jövendőlés beteljesedését látjuk Jezábelnek, a thiatírai hamis prófétanőnek a fellépéséről, aki szellemi paráznaságra, azaz a bálványok imáadására és a démonokkal való közösségre csábította el a hívőket (**Jel 2,20-23**). Követői azt állítják, hogy „felismerték a Sátán mélységeit” – ami ijesztő módon sok karizmatikus tévtanítóra érvényes. Jezábel, mint asszony (Isten kifejezett parancsa ellenére az **1Tim 2,12**-ben) tanít, és tévútra vezet a hívőket („az én szolgálómat”). A pünkösdi és karizmatikus mozgalomban, Isten Igéjével ellentétben, nagy számú „szellem által felkent” női vezető, tanító és próféta van. Már maga ez, a Szentírás útmutatásának nyílt áthágása bizonyítja e mozgalom megtévesztő jellegét – legalábbis azok számára, akiknek a Szentírás parancsai még jelentenek valamit.

5. A megtévesztés ítélete Isten háza népén belül

Sok hívőt belső félelem tölt el egy ilyen kilátás előtt, és nem tudják elfogadni ezt az éles bibliai szemléletet a pünkösdi és karizmatikus mozgalommal szemben. Nem tudják elhinni, hogy a Gyülekezeten belül ténylegesen működhet egy ilyen hamis szellem, és hogy az igazi hívőket rafinált tévtanítók meg tudják téveszteni.

a) A megtévesztés a Gyülekezeten belül, a 2Kor 11 szerint

Ezzel kapcsolatban azonban Isten Igéje nagyon komoly bizonyosságot ad, amely felett mindazoknak el kellene gondolkozniuk, akik így vélekednek, és mint túlzást, a keresztyénségen belüli megtévesztésre irányuló figyelmeztetést, nem veszik komolyan. Arról van szó, amit Pál apostol a **2Kor 11,1-4**-ben megfogalmazott:

„Bárcsak elviselnétek tőlem egy kis esztelenséget, sőt viseljétek el engem is. Mert Isten féltő szeretetével féltetek titeket: mivel eljegyeztek titeket egy férfúnak, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket a Krisztus elé. Félek azonban, hogy amint a kígyó megcsalta Évát ravaszságával, úgy tántorodnak el a ti gondolataitok is a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségétől. Mert ha valaki odamegy hozzátok, és más Jézust hirdet, nem akit mi hirdettünk, vagy más szellemet fogadtok be, nem akit kaptatok, vagy más evangéliumot, nem amelyet elfogadtatok, azt szépen eltűritek.”

Itt megmutatja Isten Igéje, hogy a korintusi gyülekezetnek veszedelmes megtévesztésben volt része, amikor befogadták a hamis, túlzó apostolokat, akikről Pál a fent idézett szakasz 13-15. verseiben többet is elmond.

Ezek a hamis apostolok *egy másik*, egy meghamisított Jézust hirdetnek Korintusban, aki nem volt azonos a Bibliában kijelentett Úr Jézus Krisztussal. Megtévesztették a korintusiakat, hogy befogadjanak *egy másik*, csaló

szellemet is, amelyben újjászületésük alkalmával nem részesültek. Továbbá *egy másik* evangéliumot is hirdettek, ami nem a Szentírásban kijelentett evangélium volt. A korintusiak pedig, akik szellemi életükben kiskorúak és (hús)testi módon gondolkodók voltak, nem ismerték fel a hitetést! Ellenkezőleg, vonzódnak és „hatalommal teljesebbnek” találták a csalókat és a hamis apostolokat, mint a valódi apostolt, Pált (vö. 5-6. v.). Vajon mi jobbak vagyunk-e, mint az akkori korintusiak?

Nem, nekünk is vigyáznunk kell, hogy meg ne tévesszen, és el ne bűvöljön bennünket az utolsó idő hitetése (**Gal 3,1**). A fent idézett szentírási szakaszban lelepleződik előttünk annak az oka, amiért a hamis próféták hitetése olyan nehezen ismerhető fel és olyan sajátos kettősséget mutat. A csábítók igen sokat beszélnek „Jézusról” – de *egy másik Jézusra* gondolnak, nem a bibliai Úr Jézus Krisztusra. A hitetők arra csábítják a hívőket, hogy elfogadjanak egy szellemet – amelyik azonban nem a valóságos Szent Szellem, hanem *egy másik, egy tévútra vezető szellem*. A hitetők evangéliumot prédikálnak – de ez *egy másik evangélium*, nem a Biblia evangéliuma, hanem meghamisított, kiforgatott evangélium. Buzgósággal és „teljhatalommal” rendelkeznek, meggyőzően tudnak beszélni, és lenyűgöző, mindenképp felett való kegyességet sugároznak ki – de nem valódiak; rajtuk keresztül a Sátán működik a világosság angyalának álarcában.

Mindezeknek különleges veszélyét mi a Sátán rendkívül szentnek látszó, túlságosan kegyes köntösbe öltöztetett félrevezetésében látjuk. Úgy állítja be magát, mint a világosság angyala, hogy elbűvölje a hívőket, és eltérítse őket igazi Uruktól, Jézus Krisztustól! Célja, hogy eltávolítsa a hívőket a Krisztus felé irányuló gyanútlan jóhiszeműségüktől. Nem akarja, hogy az Úr Jézus és az Ő Igéje legyen minden a számukra; hanem azt, hogy más hangok, más üzenetek, sőt, egy másik Jézus tévessze meg a szívüket.

b) Isten házának megjövendölt ítélete

A fent elmondottak egy komoly, felrázó, a bűnbánatra és az éberségre ösztönző üzenetet jelentenek. Sok felületes, a Szentírásban nem meggyökerezett hívő számára ez kemény beszéd, amit nem akarnak elfogadni. A Szentírás azonban világosan elmondja, hogy lesz a szent Istennek ítélete a saját háza népe felett is, ott, ahol elvetették az Ő Igéjét, és elhagyták az Ő igazságát: **„Mert itt van az az idő, amikor elkezdődik az ítélet az Isten háza népén. Ha pedig először rajtunk kezdődik, akkor mi lesz a vége azoknak, akik nem hisznek az Isten evangéliumában? És ha az igaz is alig menekül meg, akkor hova lesz az istentelen és a bűnös?”** (1Pt 4,17-18)

A pünkösdi mozgalom hamis szellemének kitöltése Isten ítélete volt az Ő Gyülekezetében annak hűtlensége és a hit elhagyása miatt. Nem véletlen, hogy ez a hitetők szellem először a szélsőséges, ún. megszentelődési mozgalomra esett, akik azt a gonosz tévhitetést képviselték, hogy a keresztyén egy egyszeri megszentelődési élmény által eljuthat a teljes bűntelenséghez és a „tisztá szívhez”. Ezáltal az **1Jn 1,8 és 10** ítélete alá esnek: **„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. ... Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő Igéje.”**

E mozgalomnak a szelleme kezdettől fogva a hazugság és a hitetők szelleme volt, és félrevezeti azokat, akik lényeges pontokon nem fogadják el Isten Igéje igazságának szeretetét. E szellem erőteljes terjedése és ellenállhatatlan betörése az „evangéliumi hívők” köreiből az utóbbi években, ítéletet jelent hűtlenségük és az Isten Igéjétől való eltérésük felett.

Így töltött ki Isten Izraelre is, legmélyebb hűtlensége és bukása idején egy megtévesztő szellemet, ahogy ezt az **Ézs 29,9-11** tanúsítja: **„Ámuljatok és bámuljatok, vakoskodjatok és vakuljatok meg! Legyetek részegek, de ne bortól, tántorogjatok, de ne az italtól! Mert rátok árasztotta az Úr a kábultság szellemét. Bezárta szemeiteket: a prófétákat, befödte fejeiteket: a látnokokat. Olyan lett számotokra minden látomás, mint a lepecsételt irat szavai. Ha odaadják íráshoz értő embernek, és ezt mondják: Olvasd el! – ő ezt fogja mondani: Nem tudom, mert le van pecsételve.”**

Ugyanebbe a szellemi összefüggésbe tartozik a **2Krn 18,22**, ahol ez olvasható Aháb királyról: **„Íme így adott az Úr hazug szellemet valamennyi prófétád szájába. Az Úr kimondta veszedet.”** Egy másik helyen annak ábrázolása található, ahogyan Isten az Egyiptom feletti ítéletkor egy megtévesztő szellemet áraszt ki: **„Mert beléjük öntötte az Úr az ámtás szellemét, hogy tévútra vezessék Egyiptomot minden vállalkozásában”** (Ézs 19,14).

c) A hamis szellem romboló hatásai a pünkösdi és karizmatikus mozgalomban

Félelmetes felismerni, ezeknek az ítéletes szavaknak a kapcsolatát az ún. „Torontói áldás” utálatos jeleneteihez. Azok a karizmatikusok, akik Jézus Krisztus nevét vallják, tántorognak és öntudatlanul a földre esnek a hamis szellemek hatása alatt. Reszketnek, és össze-vissza ugrálnak, mint a megszállottak; nevetve henteregnek a padlón és nem tudják abbahagyni; szemérmetlenül mezítelenkedve fekszenek ott; állati hangokat adnak ki, és mint a kígyók, másznak össze-vissza a földön.

Mindez a dicsőség Urának a nevében történik, akit folyvást káromolnak és megszenteltségtelenítenek. Mi más ez, ha nem ítélet? S ez nem valamiféle új fejlemény; e jeleneteknek olyan hatása van, mint a hamis szellemnek már kezdettől fogva volt az Azusa streeten és Kasselben, ahogyan e dolgok szószólói jogosan hangsúlyozzák. Ezzel kapcsolatban az **Ézs 28,7-13**-ban foglalt igeversekre kell gondolni:

„De ezek is tántorognak a bortól, támolyognak az italtól. Papok és próféták tántorognak az italtól, megzavarodtak a bortól! Támolyognak az ital miatt, tántorognak, amikor látomásuk van, ingadoznak, amikor döntést hoznak. ... Kit akar ez a tudományára tanítani? Kivel akarja a kijelentést megértetni? Akiket most választottak el az anyatejtől? Akiket most vettek le az anyamellről? Ez a parancs, az a parancs, ez a szabály, az a szabály, itt egy kicsi, ott egy kicsi! Ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog beszélni ezzel a néppel az, aki ezt mondta nekik: Itt van a nyugalom, adjatok nyugalmat a fáradtagnak! Itt van a felüdülés! – De nem akartak rá hallgatni. Azért nekik ez lesz az Úr igéje: Ez a parancs, az a parancs, ez a szabály, az a szabály, itt egy kicsi, ott egy kicsi! Jártukban hadd essenek hanyatt, törjék össze magukat, essenek csapdába!”

Milyen mértékben tette már részeggé a hitető szellem e mozgalom követőit, és ködösítette el ítélőképességüket, ha ezeket a riasztó kinövéseket a Szent Szellem működésének nyilvánítják! Éppen annak a Szellemnek, aki a Szentírás bizonyossága szerint a fegyelemnek és a józanságnak a Szelleme (2Tim 1,7), tehát olyan Szellem, aki tudatos önkontrollt, józanságot, meggondoltságot, fegyelmet és egészséges értelmet támaszt a hívőkben. A Gal 5,22 szerint a Szent Szellem gyümölcseinek egyike az *önfegyelem*, azaz a személyiségnek Isten Szent Szelleme által végzett fegyelmezett, tudatos irányítása. „**A prófétákban lévő Szellem (vagy szellemi hatás) alárendeli magát a prófétáknak**” – olvashatjuk az 1Kor 14,32-ben.

Minden kényszerűség, éppen úgy, mint az öntudatlanság és a részegség, a démoni szellem biztos ismertetőjele (vö. 1Kor 12,2; 2Tim 2,26). A Szent Szellem hatása viszont éberséget és józanságot kelt, meggondoltságot és fegyelmet Isten dicsőítésére (vö. Ef 5,18; 1Tesz 5,6-7; 1Tim 2,9; Tit 1,8; 2,2; 2,5; 2,6; 2,12).

Az ekstázis és a „szellemtől való megittasodás” éppen úgy, mint a misztika a maga hamis belső kijelentéseivel, mindez Babilon paráznájának mérgező hatásához, a pogány, hamis valláshoz tartozik. Aki átengedi magát ezeknek a hamis szellemek által keltett ekstázisoknak, magas árat fizet érte. Nem ritkán depresszió és káromló gondolatok, szellemi és lelki szétlátság, az üdvbizonyosság elvesztése, családi és hivatásbeli károsodások, hamis látomások és „vezettetések” támadnak, a manipulált „magasan szárnyalás” következményeiként.

Különösen az ún. karizmatizmus területén terjedt el egyre több olyan pogány-okkult tanítás, amelyek tagadják a bibliai hitet, és azt egy keresztyén álarcba öltöztetett mágiával helyettesítik. Ide tartozik Y-onggi Chos tana a „negyedik dimenzióról”, az emberi szavak állítólagos hatalmáról, amikor csak ki kell mondania, amit meg akar kapni, hogy azután vehesse azt.

Olyan tévitanítók is, mint Kenneth Hagin a maga „hit törvényével” és a befolyásos, „a hit szava” elnevezésű mozgalmával, valamint Robert Schuller és mások, akik a „pozitív gondolkodás” New-Age elveit vallják, semmi egyebet nem tanítanak és gyakorolnak, mint keresztyén lepelbe öltöztetett varázslást. A vizualizálás – egy tudatos, képi formában való elképzelés, amely állítólagos realitásokat tud előhívni vagy megváltoztatni – egy ősrégi, sámáni-okkultista technika, amit ma a hamis tanítók ismételtelen propagálnak a karizmatikus mozgalomban.

d) A karizmatikus megtévesztések az utolsó idővel kapcsolatos összefüggésükben

A Szentírásnak az utolsó időre vonatkozó szemszögéből a pünkösdi és karizmatikus mozgalom – a maga hamis próféciáival és hamis csodajeleivel – egy olyan rafinált megtévesztés, melynek célja, hogy az Isten által adott Szentírás szavaitól eltérítsen, és közreműködik abban, hogy az Antikrisztus korábban említett, erőteljes tévitanításai számára utat készítsen.

Követőiknek bebeszélik, hogy a csodajelekkel megerősített prófétai üzenetek Isten valóságos szavai. Ezáltal felkészítetnek az Antikrisztus és hamis prófétái hatékony erejű megtévesztésére, akik ugyancsak hamis csodajeleket fognak használni, hogy elvakítsák az embereket, és magukat, mint Isten kiválasztott eszközeit állítsák eléjük (2Tesz 2,9-12; Jel 13).

A karizmatikusokat szisztematikusan arra készítik fel, hogy prófétáik hangját úgy hallgassák, mint Isten valóságos beszédét. Az üzeneteket akkor is Isten beszédeként tüntetik fel, amikor a sok nyilvánvalóan be nem teljesült prófécia kapcsán az emberi tévedés bizonyos mértékét elismerik.

A Biblia szerint azonban minden valódi prófétai kijelentés Isten teljes beszéde volt, emberi belekeverés nélkül, és minden próféta, akinek üzenete nem következett be, mint hamis prófétaként lepleződött le (hamis prófétának bizonyult (vö. 5Móz 18,22). A pünkösdi és karizmatikus mozgalom prófétáira az igazi prófétának, Jeremiásnak a szavai érvényesek: „**Hazugságot prófétálnak a próféták az én nevemben. Nem küldtem őket, nem parancsoltam nekik, nem is szóltam hozzájuk. Hazug látomást, hiábavaló varázsigéket és maguk koholta csalárdságot prófétálnak nekik**” (Jer 14,14).

Ennek a hamis prófétai mozgalomnak a veszélye abban áll, hogy a Biblia mellett egy második kijelentésforrást visz be, amely felette áll a Bibliának. A Szentírásnak, mint egyedüli zsinórmértéknek ezen elutasítása által csatornát nyit magának a Sátán, hogy becsempéssze hamis tanításait és tévútra vezető üzeneteit, és elcsábítsa az embereket Isten igazságától.

Ennek során rendkívüli természetfeletti felismerések fordulnak elő (valamilyen titkos bűnökről vagy személyes élményekről), amelyek alapja a jövőmondás és jóslás, abból a célból, hogy az emberekre hatást gyakoroljon és megtévevse őket. Magától értetődően sok minden biblikusnak tűnik, és valóság is keveredik a hazugságba, hogy az egész elfogadhatóvá tegye. De a nem biblikus és megtévesztő ebben már maga az is, hogy az ember

egyáltalán hallgat a hamis prófétákra, ahelyett, hogy egyedül az igazi próféták által kijelentett Szentíráshoz igazodna!

Az utolsó időre vonatkozó bibliai prófécia fényében őszintén meg kell vallanunk, hogy ez a hamis próféta mozgalom nagy veszélyt jelent a hívő Gyülekezetre. Egy magasabbrendű kegyesség és nagyobb teljhatalom látszata által a keresztyének elcsábíthatnak Isten Igéjétől és az igazi Úrtól és Megváltótól, Jézus Krisztustól, és egy másik Jézus és egy másik szellem befolyása alá kerülnek, amelyik nem biblikus tanításokat és üzeneteket terjeszt.

Végül, e mozgalom aláássa a bibliai hit és a reformátori tanítás alapját, nevezetesen az *egyedül a Szentírás*on alapuló hitet. Minthogy ez a mozgalom, a Szentírás mellett, a próféta új kijelentések és egyre nyíltabban az új apostolok tekintélyét is megteremti, követőit elvezeti a reformációtól, és végül is a római katolikus elvekhez közelíti. A római katolikus egyház ugyanis a Biblia mellett (amit valójában megtagad), többek között a pápák tekintélyét is az apostolok állítólagos (jog)utódaiként és az új próféta kijelentéseket is elismeri (mint amilyenek pl. Lourdes vagy Fatima üzenetei).

A bibliai kijelentés háttérében nagyon józanul figyelmeztetnünk kell arra, hogy a végén a névleges keresztyénség egy hatalmas, egységes világegyházzá fog egyesülni római uralom, a babiloni parázna alatt (**Jel 17 és 18**): *Végül is a pünkösd és karizmatikus mozgalom Babilonba vezeti követőit, az ökumené körébe, minden látszólag keresztyén egyház egyesülésébe!*

Katolikus adatok szerint, már ma a karizmatikusok többsége katolikus. A katolikus-karizmatikus megújulási mozgalom a pápa személyes védnöksége alatt áll; püspökök és kardinálisok, jezsuiták és papok tevékenykednek benne. Ezek az állítólagos „újjászületett, a Szent Szellem által megkeresztelt keresztyének” lojális katolikusok, és szószólói nemcsak a nem biblikus „eucharisziának” éppen úgy, mint az egyházukban folyó szentek és Mária tiszteletének.

A hamis szellem és annak hamis csodajelei egyesítik az evangéliumi és a katolikus beállítottságú karizmatikusokat, és a misztikus előjelek jelentéktelenné teszik az összes tanbeli különbséget és bibliai elhatárolódást. Így történt meg, hogy John Wimber, Sienai Katalin vagy Lourdes esetében isteni csodákról beszélt; az „evangéliumi” pünkösdisták magukhoz ölelik a jezsuitákat, és katolikus karizmatikusok egyre növekvő befolyást gyakorolnak a kongresszusokon és tevékenységük során.

Az evangéliumi karizmatikusok bűnbánatot tartanak a „Krisztus Teste egységének megtörése” miatt, és az „elszakadás gyógyításáért” könyörögnek. A teológiailag liberális, ökumenikus Egyházak Világtanácsa a karizmatikus mozgalmat, mint hatékony összekötő kapcsot fogadja a vallások között, és a pünkösd mozgalom képviselői évek óta „dialógust” folytatnak a római egyházzal.

Már ennek is meg kell mutatnia a még éber hívő embernek, hogy ennek a mozgalomnak a szelleme sohasem lehet Isten Szent Szelleme, aki a reformáció idején számtalan hívőt vezetett ki a katolikus egyház csapdáiból, és szabadított meg tévtanításaiktól.

Az igazi Szent Szellem akkor erőt adott a hívőknek ahhoz, hogy életüket adják a bibliai-evangéliumi tanokért. Ennek a generációnak a megtévesztett ükunokái ma a misztikus „egységet” keresik a római egyházzal, és minden bibliai alapelvet a sutba dobtak. Eltértek az igazság Igéjétől, ami egyedül adhatna nekik erőt és védelmet az utolsó idő hitetése ellen. Anélkül, hogy tudnák, a Babilonba vezető úton járnak. Ehhez a pünkösd és karizmatikus mozgalom megtévesztő befolyása döntő mértékben hozzájárul.

6. A bibliai alternatíva: hűség az Úrhoz és az Ő Igéjéhez az utolsó időben

Lehet, hogy az utolsó idő megtévesztése felől való súlyos igazságok nyomasztanak egyes hívőket, sőt félelemmel is töltik el őket, hiszen láthatjuk, milyen hatalmas mértékben terjedt el az utolsó időnek ez a kovásza azokban a gyülekezetekben is, amelyek „evangéliumi” és „biblikus” gyülekezeteknek tartják magukat.

Tudhatjuk azonban, és hitben ragaszkodhatunk ahhoz, hogy a mi Urunknak és Szabadítónknak, Jézus Krisztusnak van hatalma arra, hogy mindazokat, akik őszintén ragaszkodnak hozzá és az Ő Igéjéhez, megőrizze az utolsó idő megtévesztő hatalmaitól. Akkor is, ha a keresztyénség egyre nyilvánvalóbban a Babilon paráznájához vezető útra lépett, és sokakat magával ragad az utolsó idő hitetése, de Isten megőriz magának egy hűséges bizonyosságot a Gyülekezetben, a hűséges hívők maradékát. Ezt kegyelme miatt és neve dicsőségéért teszi, nem mintha ezek a hívők jobbakk lennének, mint mások.

Amilyen biztosan meghirdeti Isten Igéje az ítéletet és a megtévesztést azoknak, akik eltérnek az Ő Igéjétől és az Úr Jézus Krisztustól, annyira biztos ígéretet tesz azoknak megtartására, a kegyelem, erő és győzelem elnyerésére, akik hűségesek, és ragaszkodnak az Úrhoz és az Ő Igéjéhez.

Ebben a nehéz időben az a legfontosabb, hogy feltétlenül és teljes szívvel ragaszkodjunk a hithez a mi Urunk Jézus Krisztusban, az élő Isten Fiában, aki meghalt értünk a kereszten, és azután feltámadt. Egyedül kegyelméből mentett meg minket, akik romlottak, sötétségbe jutottak és elveszettek voltunk Isten haragvó ítéletének kiszolgáltatva. Az Ő tökéletes engesztelő áldozata üdvösségünk sziklaszilárd alapja. *Egyedül Krisztus! Egyedül a kegyelem! Egyedül a hit! Egyedül a Szentírás!* Ezek a reformáció által újra napvilágra hozott alapelvek vezetnek a hűséges maradékot.

Amikor Pál apostol, prófétai látásban felfedi az efezusi véneknek, hogy miután búcsút vett tőlük, rabló farkasok jönnek hozzájuk és pusztítják a nyáját, ekkor éberségre inti őket, és vigasztaló ígéretet ad nekik: **„Most pedig az Istennek és kegyelme Igéjének ajánllak titeket, aki felépíthet benneteket, és örökséget adhat nektek a szentek között”** (Csel 20,32). Ha szív szerint a kijelentésnek ezekhez a drága Igéihez tartjuk magunkat, biztosan meg fog őrizni bennünket az utolsó idő hitetésétől, és megerősít, felkészít a hitnek előttünk álló útjára.

Ez Isten Igéjének *első alapelve* a Gyülekezet hűséges maradékának: *a komoly ragaszkodás Isten Igéjéhez*, a Szentírás ihletett kijelentéséhez, amely által Isten világosságot és tanítást ad nekünk. Közvetlenül a gyülekezetben fellépő megtévesztőkről szóló rész után, ez a Timóteusnak szóló Ige következik: **„De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál”** – mármint az Írás tanításában! (2Tim 3,14-17) Majd így inti Pál Timóteust: **„Az egészséges beszéd példájának tekintsd, amit entől hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben. A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szent Szellem által”** (2Tim 1,13-14). Ezt mondja a felmagasztalt Úr is a filadelfiai gyülekezetnek, melyik a hűséges maradék prófétikus előképe az utolsó időben: **„...mégis megtartottad az én Igémet, és nem tagadtad meg az én nevemet”** (Jel 3,8).

Az Úr az hanyatlás és romlás minden idejében megőrzött magának Isten népében egy hűséges maradékot, a hétezeret, akik nem hajtottak térdet Baál előtt. Ezek azok, akik az Úrhoz fűződő személyes szívbeli viszonyukban nem engedik megtéveszteni magukat, és ragaszkodnak a **„Krisztus iránti őszinte hűséghez”** (2Kor 11,3). Tudják, hogy az Úr iránti szeretet és az Ő Igéjének hűséges megőrzése összetartozik: **„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat”** (Jn 14,15). A Timóteushoz írt 1., és különösen a 2. levélben, amelyekben Pál sok mindent felfed az elkövetkező romlásról és hitetésről az Isten háza népe körében, csodálatos biztatások is találhatóak azok számára, akik hűségesek akarnak maradni az Úrhoz:

„Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: 'Ismeri az Úr az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!' Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók. Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas. Az ifjúkori kívánságot pedig kerüld! Törekedj viszont az igazságra, a hitre, a szeretetre, a békességre azokkal együtt, akik tiszta szívből hívják segítségül az Urat” (2Tim 19-22).

E hűséges maradéknak szól *második alapelvként*, ahogyan itt halljuk, *az elkülönülés*, a világos elszakadás a tévtanítóktól és hamis tanítóktól, a megtévesztés kovászatól. Ez a kovász ugyanis átjárja az egész tésztát, ahogyan a **Gal 5,9**-ben olvassuk. A nyilvánvaló elhatárolódás az utolsó idő megtévesztésétől, legyen az karizmatikus vagy másféle megjelenési formában, ez egy túlélési parancs a Gyülekezet hűséges maradéka számára. Ami a tévtanítókat vagy a hamis prófétákat illeti, újra meg újra ezt olvassuk: **„Kerüljétek el őket!”** **„Az ilyenektől tartsátok távol magatokat!”** **„Az ilyenektől fordulj el!”** (Róm 16,17-18; 1Tim 6,5; 2Tim 3,5).

Az utolsó idő karizmatikus félrevezetésére is érvényes a hűséges maradék számára olyan jelentős igehely a **2Kor 6,14-7,1**-ben:

„Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: 'Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket. Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr.' Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket.”

Ha mi ezen alapelvek alapján Urunkkal járunk, akkor Ő meg fog őrizni bennünket, és eljuttat céljához az utolsó idő megtévesztései és romlottsága közepette is. Az Övé legyen a dicsőség és az imádat érte!

A felmagasztalt és megdicsőült Úr szavaival szeretném befejezni a gondolataimat, amelyeket a filadelfiai gyülekezethez intézett, és a **Jel 3,7-13**-ban olvasható:

„A filadelfiai gyülekezet angyalának ird meg: ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél van a Dávid kulcsa, és amit kinyit, senki nem zárja be, és amit bezár, senki nem nyitja ki: Tudok cselekedeteidről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én Igémet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Íme, neked adok némelyeket a Sátán zsinagógájából, azokból, akik zsidóknak mondják magukat, pedig nem azok, hanem hazudnak: íme, megteszem velük, hogy eljöjjenek, és leboruljanak a te lábad előtt, és megtudják, hogy én szeretlek téged. Mivel megtartottad állhatatosságra intő beszédemet, én is megtartalak téged a kísértés órájában, amely el fog jönni az egész világra, hogy megkísértse azokat, akik a földön laknak. Eljövök hamar: tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat. Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és onnan nem kerül ki többé, felírom rá az én Istenem nevét, és az én Istenem városának, az új Jeruzsálemnek a nevét, amely a mennyből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!”

Ehhez a füzethez

A pünködsdi és karizmatikus mozgalom prófétái és tanítói újra meg újra hírt adnak a Szent Szellem hamarosan bekövetkező, nagymértékű kitöltéséről és az utolsó idő ébredéseiről. Ez az irat összehasonlítja ezt a karizmatikus üzenetet a Biblia kijelentéseivel, és megmutatja, hogy a Biblia az utolsó időre megtévesztést, romlást és törvényteleniséget jövendöl meg a tömeges ébredés helyett. E füzetben idézett Igéket a Bibliából vettük.

A szerzőről

A szerző, Rudolf Ebertshäuser 1953-ban született. Sok éven át marxista volt, majd később az alternatív életstílusban és az ezoterikus tanokban kereste az élet értelmét. 30 éves korában tért meg Jézus Krisztushoz, és mint fiatal hívő, ún. karizmatikus körökbe került, ahol négy éven át aktívan dolgozott.

1992-ben következett be a teljes elszakadása ettől a mozgalomtól.

1995-ben megjelent németül a „Karizmatikus mozgalom a Biblia fényében” c. leleplező könyve.

1995–2003 között az ún. Schlachter-Biblia (német) revízióján dolgozott. Évek óta előadásokat tart az ún. karizmatikus mozgalomról a Biblia megvilágításában.

A könyv németül „Die Charismatische Bewegung” címmel jelent meg.
Kiadó: ESRA-Schriftendienst
D-71209 Leonberg, Postfach 1910

A kiadásért felel: Nánássy Csaba
H-1221 Budapest, Arany János u. 139.
EZSDRÁS IRATMISSZIÓ